

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **X. X.**,
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupena Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem sídlem 738 01
Frýdek – Místek, Farní 19

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2 2018 č. j. OAM-255/ZA-ZA11-ZA16-
2016, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018 č. j. OAM-255/ZA-ZA11-ZA16-2016 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 6 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení uvedeného rozhodnutí, v němž namítala, že žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, porušil rovněž ust. § 2 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Namítala rovněž porušení ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, neboť má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a rovněž namítala porušení § 14a zákona o azylu s odůvodněním, že v případě návratu do Číny jí hrozí nebezpečí vážné újmy. Co se týče skutkového stavu, konstatovala, že nemá zásadní připomínky k vyličení skutkového stavu v napadeném rozhodnutí, byť s interpretací některých skutečností nemůže souhlasit. Žalobkyně současně zrekapitulovala podstatné skutečnosti, které uvedla při pohovorech s pracovníky žalovaného a uvedla, že je křesťankou, hlásí se k Církvi Všemohoucího Boha. Je vdaná, manžel a nezletilá dcera zůstali v Číně. V prosinci 2012 byla pro svou víru zatčena, vyslýchána a mučena čínskou policií. Nejprve byla zbита obuškem pro neochotu nastoupit do policejního auta. Na policejní stanici ve výsledkové místnosti byla policisty spoutána a bita do obličeje, následně chycena za vlasy a hozena na zem. Policisté ji rovněž uráželi a bylo jí vyhrožováno. Manžel zaplatil pokutu, aby byla propuštěna. Policisté ji následně ustanovili úředníka pro dohled, aby zajistil, že nebude dále věřit v Boha. Úředník měl na ni dohlížet. Požadoval, aby každý měsíc chodila na nějakou schůzi, kde bylo hodně lidí a tam měla veřejně hovořit o svém zatčení. Tímto způsobem byla ponižována a urážena. Od roku 2014 pro stupňující se pronásledování křesťanů byla nucena opustit své bydliště a skrývat se i s dcerou. Z důvodu rizika prozrazení a udání ze strany sousedů nemohla v úkrytu mluvit, vařit, ani rozsvítit světlo. Manžel jí potají nosil jednou denně jídlo. Po jejím odchodu z domu ji v bydlišti několikrát hledala policie, vyptávali se na ni jejího manžela a sdělili, že pokud ji naleznou, již se s ním nikdy neshledá. Následně byla často nucena utíkat před policií a skrývat se. V případě návratu do Číny se obává zatčení, mučení. Obává se také hrozby policistů, kteří jejímu manželovi sdělili, že pokud ji zatknou, již nikdy se neshledají. Skutečnosti jí prožité a popsané v průběhu správního řízení pak nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování, jak je definována zákonem a kvalifikační směrnicí. V daných souvislostech žalobkyně odkázala na konkrétní rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž citovala a jejichž závěry lze vztáhnout na projednávanou věc. Žalobkyně rovněž uvedla, že neměla možnost využít vnitřního přesídlení, resp. takového přesídlení by bylo naprosto neúčelné, neboť z informací dostupných o zemi původu vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známa žalovanému i z úřední činnosti. V rámci řízení vedených žalovaným byl čínským křesťanům ve skutkově i časově obdobných věcech udělen azyl. Tito žadatelé žádali o azyl z totožných důvodů a ve shodném časovém období jako ona sama. Z označených rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný má za prokázané, že vnitřní přesídlení čínských křesťanů v rámci Číny není možné. Její strach z újmy ze strany čínského státu je tedy odůvodněný, a to jak s ohledem na její vlastní zkušenosti z bezprostředního okolí, tak s ohledem na dostupné informace o úrovni dodržování lidských práv a náboženských svobod v Číně. Tato hrozící

újma pak dosahuje intenzity pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobkyně rovněž zdůraznila, že je splněna podmínka selhání ochrany v zemi původu, což prokazují kromě její výpovědi i mnohé zprávy o stavu dodržování lidských práv a svobod v Číně. Uvedená podmínka je splněna již z toho důvodu, že stát je původcem pronásledování křesťanů na jeho území a o selhání státní ochrany před tímto jednáním tak nemůže být pochyb.

3. Žalobkyně rovněž uvedla, že jsou dány důvody i pro udělení humanitárního azylu. Souhlasí se závěrem žalovaného, že se humanitární azyl využije pouze ve chvíli, kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Není zřejmé, proč se žalovanému jeví jako humánní vystavit ji důvodnému riziku zatčení, mučení nebo i zmizení, ihned po přiletu na území Číny.
4. Žalobkyně dále namítala, že v případě neudělení azylu bylo na místě udělit jí doplňkovou ochranu. Konstatovala, že v daném případě jsou zjevné důvody, že v případě vrácení do Čínské lidové republiky jí tam hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Je zde také dána hrozba usmrcení, byť zřejmě ne ve formě uložení trestu smrti, nýbrž faktického usmrcení bez předchozího formálního procesu. Takové důvodné obavy jsou namístě. Velké množství relevantních a důvěryhodných zdrojů uvádí, že v Číně po návratu do země žadatelé o mezinárodní ochranu mizí, jsou vězněni, mučeni apod. Poukázala na to, že ve spise je doložena Zpráva Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 17. 6. 2015 č. j. 98863/2015/LPTP, která vychází ze zprávy Velvyslanectví ČR v Pekingu. Tuto zprávu z června 2015 však žalovaný odmítl využít pro její zastaralost, přičemž řízení bylo zahájeno v lednu 2016. Dle jejího názoru zpráva Ministerstva zahraničních věcí ČR je ohledně kritérií doplňkové ochrany poměrně podstatný zdroj informací. Vyslovila názor, že ve světle této zprávy je nutno jí doplňkovou ochranu udělit, obzvláště když je tato zpráva ve shodě, jak s důkazy provedenými, tak s důkazy (protiprávně) neprovedenými. Poukázala na to, že zatímco žalovaný nepřeložil důkazní materiály jí poskytnuté a využil pouze omezené množství důkazních materiálů, rozhodně se nevypořádal s otázkou, zda jsou podobné obavy liché. Správní orgán se tak dopustil pochybení, když za stavu absence důkazů vytvořil nesprávný závěr ohledně neodůvodněnosti její žádosti. Žalovaný v rozhodnutí využívá obratu, že v jejím případě není naplněn standard obavy. Žalovaný neprovedl tzv. test reálného rizika a jen se „odkázal“ na jakousi blíže neurčenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Takový podklad pro tvoření závěru je nepřijatelný a rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Neudělení doplňkové ochrany je rovněž v rozporu s Evropskou úmluvou o ochranně lidských práv a základních svobod. Vzhledem k tomu, že správní orgán sám připouští problematický standard ochrany lidských práv v Číně, domnívá se, že bylo na správním orgánu, aby prokázal, že by její osobě po návratu do Čínské lidové republiky skutečné nebezpečí ze strany čínských orgánů nebezpečí nelidského ponižujícího jednání nehrozilo.
5. Žalobkyně rovněž namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro závažné textové a formulační nedostatky, které vedou k nesrozumitelnosti rozhodnutí žalovaného. Dle jejího názoru jsou skutkové závěry formulovány natolik obecně, že jsou zcela neurčité a nekonkrétní, skutkové a právní závěry si na mnoha místech vzájemně odporují a protirečí. Z napadeného rozhodnutí rovněž nelze rozeznat, které konkrétní důkazy vedly ke kterým konkrétním skutkovým zjištěním a z jakých důvodů. Namítala také, že žalovaný nepochopitelně a neakceptovatelně kopíroval části odůvodnění. Některé pasáže

shodného obsahu s případnými drobnými obměnami se vyskytují v různých částech odůvodnění. Žalobkyně současně v žalobě specifikovala konkrétní pasáže. Nepochopitelný a nepřezkoumatelný je závěr žalovaného, že nikdy nebyla vystavena pronásledování a porušení základních lidských práv ze strany čínských orgánů a že neuvedla ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že by se na této situaci v případě návratu do Číny mělo něco změnit. Z obsahu spisu, a to z pohovoru konaného 20. 12. 2016 je naopak zjevné, že tyto skutečnosti jí byly tvrzeny. Absurdní je rovněž závěr žalovaného, že nedělala žádná speciální opatření a že přistoupila maximálně ke změně své adresy. Zdůraznila, že byla dlouhodobě pronásledována, hledána policií, nemohla se účastnit shromáždění své církve, musela opustit rodinu, nemohla si najít stálou práci, musela se skrývat. Nelze se spokojit s tvrzením žalovaného o „maximální změně adresy“ za situace, kdy musela několikrát opustit své bydliště, aniž by si sbalila věci, bez veškerých dokumentů, bez rozloučení, bez zatčených přátel a spolubydlících.

6. Žalobkyně žalovanému rovněž vytkla, že odmítl hodnotit veškeré důkazy, které v průběhu správního řízení žalovanému předložila. Žalovaný tak využil pouze omezené množství materiálu o zemi původu, přičemž ani tyto nevyhodnocují zemi původu jako bezpečnou. Žalobkyně namítala, že navrhla k důkazu jako jeden z relevantních materiálů pro vyhodnocení její žádosti Zprávu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 č. j. 98863/2015-LPTP. Tento materiál hovoří o zatýkání i mizení osob navrátilivších se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny. Dle jejího názoru se jedná o naprosto přesvědčivý materiál, který jasně prokazuje oprávněnost jejích obav z návratu do země původu. Žalovaný tento důkaz odmítl pro své rozhodnutí využít, a to se zcela nepřesvědčivým odůvodněním, které u ní vyvolává důvodné pochyby o snaze žalovaného zjistit skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy. Argumentem, pro který nebyl předmětný důkaz proveden, je jeho údajná neaktuálnost, neboť pochází z června 2015. Sám žalovaný naprosto vyvrací pochybnosti o účelovosti takovéto argumentace, když ve svém rozhodnutí využívá zprávy pro rok 2015, tedy stejně staré nebo i starší informace, než je uvedena zpráva Ministerstva zahraničních věcí. Sám si pak jakékoli např. aktualizované sdělení Ministerstva zahraničních věcí nevyžádal. Žalovaný vytvořil svůj závěr o absenci nebezpečí v případě jejího návratu do země původu bez jakékoli opory v dokazování, resp. v přímém rozporu s navrženými důkazy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela v rozporu s provedeným dokazováním zopakoval, že její obava z návratu do Čínské lidové republiky je iracionální. Tuto svou obavu zdůvodňovala mimo jiné medializací pobytu čínských křesťanů na území České republiky a rovněž informacemi v čínských médiích. Žalovaný poněkud nepochopitelně uvedl, že v situaci, kdy on sám o zemi původu žadatelky žádné informace nedodal, není třeba se ničeho obávat. Žalovaný bez jakýchkoli důkazů či podkladů konstruuje spekulace, ze kterých má vyplynout, že ona sama medializaci iniciovala, aby pro sebe v řízení dosáhla lepších výsledků. Jedná se o zcela neodůvodněné očeřování její osoby, které nemá podklad v provedených důkazech. Bez jakýchkoli důkazů a v přímém rozporu s provedeným dokazováním obsaženým ve správním spisu je závěr žalovaného o tom, že je údajně ekonomickým migrantem. Toto zjevně nepodložené tvrzení vzbuzuje rovněž závažné pochybnosti o zákonnosti napadeného rozhodnutí.
7. K okolnostem, že jí byl vydán cestovní pas a rovněž se jí podařilo vycestovat z Číny a že uvedla nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza i nepravdivé důvody pro příjezd do České republiky, žalobkyně uvedla, že sama o nepravdivých skutečnostech

žalovaného informovala, když předložila žádost o azyl a vízum. Z těchto dokumentů rozpor vyplývá a správní orgán měl možnost se s tímto rozporem seznámit. Poukázala na to, že vždy při odkrývání nesrovnalostí v dokumentaci spolupracovala se správním orgánem a uvedla pravdivé informace. Zdůraznila, že byla nucena uvést nepravdivé údaje, neboť v opačném případě by jí nebylo umožněno vycestovat z Číny. Neměla jinou možnost, jak chránit svou svobodu, zdraví a možná i život, než uvést nepravdivé údaje, aby mohla uprchnout ze své vlasti. Neobstojí tvrzení žalované, že jí byly vydány cestovní dokumenty bez jakýchkoli problémů. Má naopak za to, že uvedla-li by pravdivé údaje, nejenže by jí nebylo dovoleno vycestovat, ale mohla by být zadržena čínskými orgány.

8. Žalobkyně rovněž namítala nesprávnost závěru žalovaného v té části napadeného rozhodnutí, v níž se věnuje argumentaci jejího zástupce o tom, že nelze využít protokol o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí pro potřeby konkrétního správního řízení, neboť jí byly v průběhu tohoto úkonu, a to bez opory v právním řádu, kladeny dotazy. Žalobkyně uvedla, že se jedná o zjevné porušení zásady zákonnosti. Ke zjišťování stavu věci má sloužit institut úkonu pohovoru. Ten je upraven v ust. § 23 a násl. zákona o azylu. Z ust. § 36 odst. 3 správního řádu plyne správnímu orgánu pouze a jedině povinnost umožnit účastníkovi před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což je naopak právem účastníka řízení. Toto ustanovení nezakotvuje žádné právo správního orgánu zjišťovat nové skutečnosti. Je zřejmé, že žalovaný v průběhu seznámení s podklady rozhodnutí jí kladl dotazy toliko s cílem legalizovat svou snahu o nezákonné neprovedení důkazů jí navržených. Tento materiál rovněž využil jako podklad rozhodnutí. I z tohoto důvodu je nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí je nezákonné.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že důvodem podání žádosti o azyl je náboženské pronásledování, jiný důvod nemá. Z jejich dalších sdělení v průběhu správního řízení však byly zjištěny okolnosti nenasvědčující tomu, že by jí hrozilo pronásledování pro její příslušnost a působení v neregistrované církvi na celém území Číny. Žalobkyně proklamovala, že je členkou Církve Boha Všemohoucího, což je zakázaná sekta. V roce 2012 byla zatčena, ale po propuštění od roku 2012 již nebyla znovu zadržena, ani zatčena a ani se nesetkala s policistou. K danému incidentu došlo více jak 4 roky před odjezdem z vlasti. Dále nebyla zadržována, vězněna, nebyla terčem státních orgánů ani jakéhokoli negativního jednání. Tvrdila sice, že se ji snažili najít, ale kromě změny adresy bydliště, žádná jiná opatření neučinila a nikdy již nebyla zadržena či jinak postihována ani v náznaku či v nějaké alespoň minimální míře. Z vlasti vycestovala legálně. Opakované konstatování o nezpochybňování obecně problematické situace křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, zdůrazňující nicméně nezbytnost shledat individuální pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu, je logickou reakcí správního orgánu v situaci opakovaných četných doložení nejrůznějších materiálů žalobkyní a jejím zástupcem. Žalobkyně při dokládání dokumentů uvedla, že v doložených materiálech není zmiňována a že neobsahují cokoli, co by mělo souvislost přímo s ní. Pokud správní orgán shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný, zejména disponoval-li a do spisu zařadil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí,

splňujících standard charakteristik u takových informací běžně požadovaný. Informace, ze kterých při vydání rozhodnutí vycházel, naplňují požadavky formulované např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Azs 105/2008. Za liché považuje žalovaný námitky vůči argumentaci týkající se zařazení Zprávy Čína: Křesťané vydané Ministerstvem vnitra Velké Británie v březnu 2016, kterou v napadeném rozhodnutí uvedl. Poukázal na to, že jde o jeden z řady dalších k věci shromážděných podkladů, v jejichž celkovém kontextu byl žalobkyní předešlý azylový příběh posuzován. Ve vztahu k argumentaci domáhající se zohlednění zastaralosti touto zprávou zmiňovaného rozsudku Velké Británie a usilující o zohlednění jiného žalovaný uvedl, že správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany není založeno na zmiňovaném precedentu a uvedenou zprávu považuje za jeden z objektivních, odborně ceněných a nezávislých zdrojů pro získání informací o situaci v Číně. Důvodem pro nezařazení zprávy MZV č. j. 98863/2015 ze dne 17. 6. 2015 je dle odůvodnění napadeného rozhodnutí nejen její zastaralost, ale rovněž konstatování, že jde o jediný zdroj ze všech v závěru použitých informací o situaci v Číně, který činí obecné závěry bez dalších konkrétních specifikací, a správní orgán nemůže pouze na něm založit své rozhodnutí. K vyřešení své situace mohla žalobkyně využít i možnosti vnitřního přesídlení. Odkázal na její bezproblémovou cestu do Šanghaje a odlet z jednoho nejlépe střežených a kontrolovaných míst v zemi. Až do doby jejího vycestování nebo minimálně v tomto momentě měly čínské státní orgány dostatek možností žalobkyni zadržet, pokud by o její osobu měly skutečný zájem, jak tvrdila. Sdělení žalobkyně o nepropojenosti jednotlivých složek orgánů, s nimiž vešla do kontaktu, žalovaný vyhodnotil jako nepřesvědčivé. Uvedené tvrzení nadto odporuje její výpovědi o intenzivním zájmu čínských orgánů o její osobu. Žalovaný rovněž odkázal na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl dále, že v průběhu správního řízení nezjistil, že by žalobkyni hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy, jak je požadováno v § 14a zákona o azylu. Argumentoval tím, že čínské orgány o osobu žalobkyně, ani v současné době nemají žádný zájem. I touto záležitostí se v napadeném rozhodnutí zabýval podrobným způsobem. Poukázal na to, že po celkovém posouzení konstatoval, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, její žádost jako důvodnou neshledal. Zdůraznil, že žalobkyně byla policií zadržena jednou, a to zhruba 4 roky před odjezdem z vlasti, nebyla čínskými státními orgány či bezpečnostními složkami dlouhodobě pronásledována. Problémy, kterým čelila, nedosahovaly intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobkyně nebyla vystavena jednání ani různým opatřením svou povahou či opakováním dostatečně závažným, jejichž souběh by ve výsledku představoval vážné porušení základních lidských práv. Takové porušení neshledal u žalobkyně z náboženských důvodů ani ve vztahu k minulosti, ani ve vztahu k možným obavám z jednání budoucího. S obsahem rozhodnutí byla žalobkyně seznámena v jazyce čínském za přítomnosti tlumočníka a svým podpisem stvrdila, že rozhodnutí porozuměla.

10. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, vycházel přitom z ust. § 65a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že je nutno rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací věc žalovanému k dalšímu řízení.

11. Krajský soud předně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2008 č. j. 5 Azs 66/2008-70. V něm soud konstatoval, že pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v článku 4. odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, z níž musí být zákon o azylu vykládán konformně, je správní orgán povinen z takového tvrzení vycházet. Krajský soud zastává názor, že žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, aby svou žádost řádně odůvodnila, což plyne ze samotné žádosti o azyl i z následných pohovorů a písemných podání, rovněž předložila všechny náležitosti, které měla k dispozici. Soud shledal prohlášení žalobkyně jakožto žadatelky o azyl souvislým a hodnověrným a rovněž v souladu s dostupnými informacemi o zemi původu. Dle názoru soudu nebylo zjištěno, že by žalobkyně v průběhu správního řízení ve věci mezinárodní ochrany zamlčela jakékoli podstatné informace týkající se její žádosti, její tvrzení nejsou obecná a vágní, její výpovědi včetně písemných podání lze označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 3. 2016. V žádosti a v rámci následných pohovorů a písemných podání žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala letecky přes Peking dne 7. 3. 2016. Vízum do České republiky si vyřídila 6. 2. 2016 v Pekingu ve vízovém středisku. Vízum si zařizovala osobně společně s další členkou ze své církve. Vízum jí bylo zasláno poštou na adresu firmy, kde si je vyzvedla. Jejím hlavním záměrem při žádosti o vízum nebyla turistika, ale možnost opustit Čínu kvůli náboženské nesvobodě. Hlásí se k Církvi Všemohoucího Boha. Členkou církve se stala v červnu roku 2010. S vírou se setkala nejprve u své babičky a také u matky. Rodina žalobkyně byla pronásledována. Přišla k nim policie a varovala její rodiče, aby se nestýkali se spoluvěřícími, jinak budou příště zatčeni. Od té doby žili tak, že si na nějakou dobu pronajali někde byt a střídali místa pobytu. Po svatbě žalobkyně sdílela svou víru s manželem, který zůstal v Číně. V prosinci 2012 byla zadržena čínskou policií ještě s další sestrou ve víře. Byla odvedena na policejní stanici a tam vyslýchána. Při tom jí policisté nadávali, bili a uráželi. Manžel musel zaplatit pokutu a následně byla propuštěna. Policie informovala místního představitele o tom, že mají nahlásit každého, kdo vyznává víru. Ona sama byla pod dohledem ustanoveného úředníka, který požadoval, aby každý měsíc chodila na nějakou schůzi, kde bylo hodně lidí. Tam měla veřejně říkat, že byla zatčena. Především byla urážena a mnoho lidí ji kritizovalo, kamkoliv šla. Každý den se jí někdo ptal, kam jde. Když se vracela domů, stál někdo u dveří a pozoroval. Po svém zatčení nenavštěvovala žádná jiná shromáždění, než ta v hostitelské rodině. Z domova odešla v říjnu roku 2014 a žila u hostitelských rodin, kde navštěvovala i shromáždění. Scházeli se v počtu dvou, tří osob. Dříve chodila kázat společně se sestrami jejich příbuzným a přátelům domů. Poté, co z domu odešla v roce 2014, už nekázala, protože neměla s příbuznými kontakt. Stupňovalo se pronásledování a odposlouchávání telefonů, důvodem jejího zatčení v roce 2012 byla ta skutečnost, že šla kázat evangelium. Uvedla, že každá provincie, město, okres, městská část, každá vesnice, tedy i ty nejnižší správní jednotky, jsou pod vlivem propagandy čínské vlády, která povzbuzuje lidi, aby udávali jakékoliv věřící. Byla si vědoma toho, že kvůli svým aktivitám může mít potíže. I přesto tak činila, protože je křesťanka a základní povinnosti každého křesťana je kázat evangelium. V roce 2014 byli zatčeni někteří spoluvěřící z její církve a nutili je podepsat prohlášení, že

nebudou věřit v Boha. Někteří je nepodepsali a již se nevrátili. Ona se pak nějakou dobu skrývala i s dítětem. Manžel jí potají nosil jídlo. Bylo to pro ni velmi těžké. Nakonec dítě předala manželovi a z domu odešla. Někakou dobu také žila u sestry. Po jejím odchodu se k nim domů několikrát dostavila policie a hledali ji. Manžel policistům sdělil, že odcestovala za prací. Policisté mu řekli, že pokud ji někdy někde najdou, že oni dva se už nikdy neshledají. Proto neměla odvahu se tam vrátit. Problémy se státními orgány kvůli své víře měla i v roce 2015, kdy žila u jedné souvěrkyně v hostitelské rodině. Tam probíhala plošná policejní kontrola. Dotyční si nechávali podepisovat dokument, že v tom místě nejsou věřící lidé a kontrolovali, kdo v daném bytě bydlí a jaké jsou mezi těmi lidmi příbuzenské nebo jiné vazby. O žalobkyni její souvěrkyně tehdy řekla, že je tam jen na návštěvě. Následně se žalobkyně přestěhovala k jiné souvěrkyni, již pomáhala psát články. I tam přišla policie. Jedné z těch tří souvěrkyn se podařilo utéct a dvě byly zatčeny. Ona sama se už do toho bytu nevrátila. Ve vlasti nebyla trestně stíhána, ani neměla soudní řízení. V případě návratu do vlasti se obává zatčení. Někteří ze spoluvěřících byli odsouzeni. Žalobkyně kromě jiného také zmínila, že křesťané jsou v Číně pronásledováni ve velkém měřítku, celoplošně. Čínská vláda v současné době nepovoluje existenci žádných kostelů. Navenek je tam svoboda náboženství, ovšem fakticky tomu tak není. Již od útlého věku se Číňanům vštěpuje, že Bůh neexistuje, a aby byli bez víry. Vůči Církvi Všemohoucího Boha jsou čínskou vládou šířeny nepravdy a lži a uplatňovány různé represe. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na zjištění z pohovorů a podání žalobkyně, jak jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť ta korespondují s obsahem spisu a jsou správná.

12. Součástí správního spisu jsou pak i žalovaným shromážděné podklady o zemi původu ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně, a to zejména se zaměřením na svobodu náboženství. Konkrétně se jedná o Zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané, z března 2016, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, Kapitola IV: Prioritní země – Čína, ze dne 21. 4. 2016, Výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o Svobodě vyznání v Číně za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, Výroční zprávu China Aid Association 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, Čína ze dne 24. 2. 2016, Zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016 a Výroční zprávu Human Rights Watch 2017, Čína ze dne 12. 1. 2017.
13. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně

mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

15. Zákon o azylu je v otázce pronásledování nutné vykládat konformně s kvalifikační směrnicí – Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka, nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu a o obsahu poskytované ochrany (dále jen kvalifikační směrnice). Článek 9 kvalifikační směrnice obsahuje definici pronásledování. Za pronásledování ve smyslu článku 1 odst. 1 Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchytil, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a). Za pronásledování ve smyslu odst. 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí, b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační, nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání, d) odeprání soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu, e) trestní stíhání nebo trest za odeprání výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v článku 12 odst. 2, f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyně jako jediný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování a zatčení z důvodu té skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně církve Yin Xin Cheng Yi. Žalovaný věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti k této církvi nezpochybnil, stejně tak ani její tvrzení, která uplatnila o svém azylovém příběhu. Ovšem neúplně, nepřezkoumatelně vyhodnotil individuální situaci žalobkyně a možnost vnitřní ochrany ve smyslu článku 8 kvalifikační směrnice, podle něhož je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Současně je třeba se zabývat její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele, účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany a je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že po porovnání informací sdělených žalobkyní a informací o situaci členů náboženských menšin v Číně, se tyto obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Žalovaný vycházel ze zjištění ze Zprávy o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016, podle níž docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Rovněž vycházel ze zjištění z Výroční zprávy China Aid Association za rok 2015, z března 2016, dle níž všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování tzv. „kultů“ a domácích církví, nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če-tiang. Domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Zjištění rovněž učinil ze Zprávy

Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, podle níž občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale Ústava činy omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž zmíněno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody, nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a provozováním jejich náboženských praktik. Žalovaný vycházel i ze zjištění ze Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016, podle níž se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života, omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech, setkání domácích církví jsou rozháněna nebo jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Zjištění učinil i ze Zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016, podle níž svoboda vyznání v Číně je i nadále systematicky potlačována, vláda pokračovala ve své kampani demolice kostelů a strháváním křesťanských křížů v provincii Če-tiang. Zjištění žalovaného mají oporu i v Informaci Human Rights Watch z ledna 2017, podle níž vláda omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách, vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou jako kulty zla. Zjištění žalovaného vycházejí i ze Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016, podle níž je svoboda vyznání ze strany formální ateistické komunistické strany Číny přísně omezována, všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt jsou zakázány, jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Jak výše uvedeno, žalovaný dle názoru soudu neúplně zohlednil konkrétní postavení a osobní situaci žalobkyně. Měl zkoumat, zda vzhledem ke specifickému postavení žalobkyně neexistuje v jejím případě zvýšená pravděpodobnost pronásledování jako příslušnice označené náboženské menšiny, a to za situace, kdy žalobkyně opakovaně v průběhu pohovorů uvedla, že z důvodu náboženského vyznání byla zatčena a bylo s ní krutě zacházeno a opakovaně ji hledala policie. Kvůli obavám ze zatčení odešla z domova, skrývala se, zdržovala se v hostitelských rodinách. Došlo také k zatčení spoluvěřících z jejího bezprostředního okolí. To vše u žalobkyně vyvolalo obavy z dalšího pronásledování a zatčení. Za popsaného stavu se žalovaný měl dle názoru soudu zaměřit na to, zdali u žalobkyně neexistuje zvýšená pravděpodobnost pronásledování. Zákon o azylu přitom v § 2 odst. 7 stanoví, že za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušování lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem. V daných souvislostech soud považuje za ničím nepodložený, nemající žádnou oporu ve správním spisu, závěr žalovaného, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti s tím, že ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla, s dovětkem, že žalobkyni objektivně nikdo nebránil v její víře, resp. v jejím vyznání a že u ní nedošlo k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv.

17. Za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů považuje soud i závěry žalovaného o možnosti vnitřní ochrany, tedy možnost žalobkyně řešit její situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Institut „možnosti vnitřní ochrany“ má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, jedná se zejména o rozsudek č. j. 4 Azs 99/2007-93. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že vodítko pro postup při hodnocení otázky, zda jsou splněny podmínky vnitřní ochrany či nikoliv, poskytuje článek 8 kvalifikační směrnice. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěrům, podle nichž při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení, je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele, účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí stanovená kritéria vůbec nezohlednil. Uvedený rozsudek NSS stanovil v zásadě čtyři kritéria pro posuzování možnosti vnitřní ochrany: 1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná, 2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, 3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti, 4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a mají rovněž svoji logickou posloupnost, a tudíž musí být aplikovány ve výše uvedeném pořadí. Při posuzování všech čtyř kritérií je navíc nutné brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele. Žalovaný se těmito kritérii vůbec nezabýval a jeho závěr, že žalobkyně má možnost řešit situaci vnitřním přesídlením v rámci Číny je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Zprávy o zemi původu žalobkyně přitom zmiňují, že k pronásledování z náboženských důvodů dochází na celém území Číny. Touto okolností žalobkyně také žalovanému zdůvodnila, proč nemohla využít vnitřní ochrany.
18. Za nepřezkoumatelné soud považuje rovněž závěry žalovaného, které se vztahují k posouzení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, a to nejen z důvodu nepřezkoumatelných závěrů, které se vztahují k možnosti vnitřní ochrany, jak výše uvedeno, ale také z důvodu neúplného individuálního vyhodnocení celého azylového příběhu žalobkyně, kdy jak výše uvedeno, žalobkyně zmínila okolnosti, pro které se měl žalovaný zabývat tím, zda v případě žalobkyně neexistuje zvýšená pravděpodobnost pronásledování, jak výše rozvedeno. K posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky si pak žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, čímž se rovněž dopustil vady řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
19. Krajský soud na základě výše uvedeného pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s.ř.s. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací k dalšímu řízení.
20. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 6 800 Kč, přičemž se jedná o náklady za její právní zastoupení advokátem, který ji zastupoval v první fázi řízení na základě plné moci. Náklady sestávají z odměny za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby) po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19.07.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně